

pevnost

edice

Jana
Rečková

Pachatelé
zvláštních
činů

Jana Rečková

**PACHATELÉ
ZVLÁŠTNÍCH ČINŮ**

Jana Rečková

**PACHATELÉ
ZVLÁŠTNÍCH
ČINŮ**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jana Rečková, 2009

Cover © Jan Štěpánek & Lukáš Tuma, 2009

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2009

ISBN 978-80-7425-003-3

NARODILA SES JAKO VRAH

Budova se držela pevně při zemi; musela v tom neustálém větru, a skoro se nelišila od okolních skal a kamení ani barvou, a vlastně ani tvarem. Do všech štěrbin a koutů vítr navál sníh, ztuhlé minizávěje, které přispívaly k zamaskování – i když tu vlastně nikdo o žádné skrývání nestál.

Že to tu vůbec našli, a dokonce objevili jediné vhodné místo k přistání! Že se jim vůbec chtělo vylézat z tepla kabiny a hrabat se přes led a kamení náhorní planiny, čistě vymezené vichřicemi, až k domu! Kdyby jim nikdo neotevřel, museli by se trmácet toho půl kilometru zpátky, protože blíž by se vrtulník nedostal. A bránu by nezdolali, ta byla dílem předků, posedlých odolnou keramikou a ocelí.

Kdyby nikdo neotevřel.

Říkaly si sestry, ale stejně věděla, že se jí nezastanou. Můžete se vyškrábat na nejvyšší horu, založit klášter, žít v odříkání, pracovat a modlit se, ale beztak vám bude bližší košile než kabát – jen co dojde na lámání chleba.

Jako třeba když do kláštera vtrhne banda chlapů v černých stejnokrojích, rozkopává dveře a mává pistolemi a paralyzéry. Věděla, že se musí podvolit, i když se jí obracel žaludek, jinak to bude něco horšího než prosté znásilnění; obzvlášť ten v nejspínavější uniformě vypadal brutálně, ale absolutní povolnost ji možná uchrání před vážným zraněním.

Kdyby se nechala vážně zranit, nemohla by je později zabít.

Roztrhli jí šedivé roucho (nikoli panensky bílé, na to dávala představená pozor) a vysmívali se, že není vyholená. Jasně, zvykli si na bordely a androidky, holé, měkce a pružně plastové, s přilepenými parukami vášnivých barev. Sestry se krčily u zdí z betonu a kamene a už nenaříkaly, i ty s oteklými tvářemi („Co ječíš, krávo?“ a bez dalšího varování přiletí pěst) se snažily vzlykat úplně potichu.

Představené (že by nebyla tak docela panna?) došlo, k čemu se schyluje, sepjala ruce a zamumlala: „Páni vojáci... Prosím... Tady ne.“

Velitel se k ní otočil. Tvářil se... hnusně. Nebo tak možná vypadal pořád. Velitelem akční skupiny STELU se nestane normální chlap, ten musí mít nadprůměrnou dávku krutosti, chlípnosti, a choutky nejen perverzní, ale také inverzní, protože STEL – Stráž Loajality – bere všechno, muže, ženy, děti, pubertáky, starce a údajně i androidy EM, a těm chudákům před výslechem vytočí emoce naplno.

„Vo co de?“ zavrčel.

„Je to svaté místo,“ řekla představená. „Když tady provedete...“ polkla, zaváhala, „násilí, budeme muset zvát biskupa na přesvědčení a... vysvětlovat.“ Roztrásla se, asi ji vyděsila vlastní odvaha.

„A jo,“ broukl. „Máš recht.“ Zjevně mu táhlo hlavou, že církev má v tomhleto zkurveném světě ještě pořád vliv

a moc – a prachy. Zaručeně nestál o převelení na Měsíc, nebo dokonce Mars, obzvlášť ne na Mars, kde se bojuje a kde je loajalita součástí pudu sebezáchovy.

„Vemte ji na palubu!“ zavelel.

Atana se připravila, že ji potáhnou po zdejších ostrém kamení. Bude ze mě cár, pomyslela si, ale to je neodradí – od ničeho. Jedinou obranou je nenápadná práce nohou, jenže svaly v mrazu ztuhnou, cit se vytratí... Obešla ji hrůza.

Kupodivu ji nesli normálně, asi jim přišlo, že by se nadřeli, kdyby jim drhla o šutry. Představila si, jak teď sestry uklízejí její rozmlácený počítač. Jestlipak je rozbili i ostatním – třeba i velké matce? V duchu se ušklíbala. Nemohla by si povídat s kamarády ve velkých městech a sledovat televizní přenosy významných mší a kázání. Co si teď myslí matka představená? Nejspíš proklíná den, kdy se ujala jakési bezvýznamné vojandy, která už měla všeho dost a před sebou nejspíš jen dvě možnosti: klášter nebo sebevraždu. Jasně, ani v duchu si nedovolí obvinít STEL. Jeden z nejmocnějších živlů.

V ‚hříbku‘ ji hodili na spodní rošt. Velitel zahuhlal do límce s vysílačkou povel. Teď se klobouček hříbku zvedne, roztáhne v mohutnou vrtuli, stoupáme, ale tady nad horami pěkně fičí, takže to s námi škusne... Napjala svaly. Teď!

Špinavec už se k ní nedočkavě shýbal. Vycítila první závan větru a vyrazila současně s ním, s laskavou pomocí živlu, na který nemá ani STEL, vykopla a patou chlapovi rozdrtila ohryzek. Padl, naměkko, jak říkali cynici z její čety, chrčel a dusil se. Dalšího kopl do rozkroku. Chystali se na ženskou, hajzlíci, takže neměli armádní suspenzory, ze kterých se tak těžko dostává. S dalším nárazem větru se švihem posadila, chlapíkovi zlomenému vpůli vytrhla od pasu nůž a bodla za sebe, tam, kde tušila větší hmotnost. Velitel. Současně

s tím pohybem se plynule postavila na nohy (tomuhle cviku říkal Mistr ‚měňavka‘), kopla pod koleno čtvrtého, vypáčila nůž z velitelova hrudníku, znovu bodla, do břicha. Skvělý výtrysk! Tohle byla břišní aorta, to nerozdýcháš. Vzápětí ležela na podlaze, divže se neprotlačila roštem, nevěděla proč, ale pak nad ní zasvištěla dávka z tichého samopalů. Aha. To byl ten, kterého se pokusila vykastrovat. Reflexy jí pořád fungovaly. Vleže na drsné podlaze se otočila kolem vlastního těžiště – au, to bolelo! Chňapla po jeho zbraní, ale nechtěla mu ji vzít, chtěla ho překotit. Jo! Rovnou na čtvrtého, v jednom chumlu na mřížované podlaze. Kde má ten krám hlaveň... Aha. Mám tě.

Výstřel. Jeden stačí, když víte kam. Už zbývá poslední. Kámoš vítr se vzepjal v posledním poryvu, než mu hříbek uteče výš, postrčil ji, pažba zbraně se zaryla nepříteli do břicha a spolu s Ataninou nevelkou hmotností mu bolestivě rozhrnula střeva a narazila na páteř. Na zlomení to nestačilo, ale chlap lapal po dechu a nabíral na zvracení. Ne, zvracet mi tu nebudeš, řekla mu v duchu a obrátila hlaveň proti němu. Jeden výstřel stačí, když víte kam.

Strhla z nejmenšího z mrtvých nepřítelů zakrvácené kalhoty, zbytek rozervaného roucha si zkrátila nožem a zavázala na uzol. Fajn. Jsi zas krasavice, Atano. Potlučená a podrápaná, ale živá a funkční. Takže... jde se na pilota.

Zámky a zabezpečení dveří jí nevadily – s nožem, palnou zbraní a trochou cviku si člověk vždycky poradí. Pilot ani nekladl odpor. Dovolila mu vzít si padák a vyskočit. Pečlivě za ním zavřela a zůstala sama, vysoko nad horami, asi tak na hodinu (podle paliva) volná a svobodná. Ani modlení, ani střelení. Moje nové heslo, ušklíbla se.

Jenom aby vydrželo.

* * *

Heslo pro vzdálené spojení jí zůstalo, přestože odešla do hor, do té ledové budovy dokonale přizpůsobené skalám. Když na to tehdy, před pár týdny, přišla, úplně ji zahřálo u srdce a málem ji napadlo, že to zařídil Václav... Houby, na to byl moc malý pán, i když mezi spojaři platil za jedničku – prostě heslo jí zapomněli zrušit; běžný armádní bordel. Celé hodiny se pak ve studené klášterní cele choulila u počítače, hrála si o něj ruce, protože starožitný procesor topil jako blázen, a komunikovala – se všemi, po kterých se jí stýskalo, pokud tedy zrovna seděli u svých kompů, nebo aspoň přijímali zprávy. Pokud zrovna nebojovali.

Zprávy z bojiště... Nic nového, úspěchy vrtkavé jako počasí.

Až dosud se z útočníků vždycky vyklubali lidé; vlastně se nevědělo – ne úplně přesně – odkud se pořád v tom zatraceném vesmíru berou, ale v uplynulých pár stoletích veselého dobývání cizích planet, zakládání kolonií a nadšených pokusů o zabírání území, těžbu všeho možného i nemožného, obchodování, bohatnutí, otrokářství a vraždění, zkrátka nikdo nevedl pořádnou evidenci odletů a návratů, o migraci mezi jinými planetami nemluvě, a když k tomu připočtete rozmnožování, normální, zkumavkové, klonování a třeba i další, odpudivější technologie, dostanete dokonalý zmatek.

Někomu tam venku docházely zdroje nebo trpělivost s nevlídným prostředím, a tak se kolonisté vraceli domů, ovšem notně zvlčílí, zvyklí brát si, na co dosáhnou. Země, ta oáza klidu, míru a pohody (a také ohromného bohatství) z vyprávění prapředků, podle nich neměla šanci ubránit se.

No, ale zase tak snadné to nebylo. Pozemská mládež s mozky vymytými patřičnou reklamou a filmy o vojáckém hrdinství, které běžely na všech kanálech všech médií

nonstop, se hrnula do války jako na bezvadný mejdan. Dočasné implantáty pomáhaly při výcviku, speciální drogy se postaraly o mírnou euforii bez ovlivnění pozornosti a rychlosti reakcí. Dokonalá metoda. Drobný pokles IQ bezprostředně po implantaci velitele neznepokojoval, ale pár neloajálních psychologů muselo být odklizeno – a následně vznikl STEL a mohutněl a vzkvétal a jeho pravomoci rostly až do nebe a hezký kus nad něj.

Pozemské oddíly drtily expozemšťany ve volném prostoru i na blízkých planetách, kam se ti šmejdi přece jen nějak vloudili, vypadalo to nadějně, i když leckterý nezkušený voják čekal, že bude muset bojovat s hmyzí obludou v chitinovém brnění, se spoustou nožiček, dvojími kusadly a kyselinou místo krve. Na následky předávkování tendenční filmovou tvorbou ale měla armáda loajální psychology.

Tyhle zákulisní zprávy se Atana dozvíдалa většinou od Václava, který stačil sledovat dění v půlce galaxie. Jeho počítač občas fungoval jako mozek obdařený intuicí a schopností určovat budoucí význam zpráv, jeho mozek někdy fungoval jako počítač s nevídaně hbitým procesorem. Skoro dva měsíce ho podezírala, že je android – a dva měsíce jsou ve válce dost dlouhá doba. Na svůj omyl přišla až při druhém zranění, když za ní přišel do nemocničního pokoje (a jeho počítač pro ten účel vypnul kamery a službě přehrával předtočenou smyčku). Androidé jsou při sexu úplně jiní. Zaměření na výkon – to by až tak nevadilo; v podstatě chladní, což vadí jenom někomu (a i z toho jsou výjimky – pověstné EMy, v armádě přirozeně zakázané), jenomže nějaký blb jim napevno naprogramoval, že se přitom nesmějí smát. Václav se zasmál, když objevil, že obnovená kůže na jejím levém stehně klouže – čerstvě implantovaná je vždycky

Narodila ses jako vrah

hodně hladká, přizpůsobí se až postupně. Pak už to mezi nimi bylo jasné a vždycky se hledali, až se našli; po každém přesunu a převelení.

Potom přišel zvrat. Někdo se zmocnil pozemských technologií včetně technologie výcviku. Někdo z nepřátel vyvinul metodu rušení implantátů – totiž, první várka dobrovolníků měla tyhle chytré věčičky opravdu dočasně, ale u těch dalších už nebyl čas dostat jim výcvik do krve, pod kůži a do nervů, takže implantáty zůstaly, kde byly – pár disponovaných jedinců, u nichž vyvolávaly epilepsii, se vyřadilo, co je to půl procenta – a fungovaly, dokud se na druhé straně neobjevil „někdo chytřej“, jak se vyjádřil Václav.

A přišla ta bitva. Šlo o zničení továrny na rušičky – tak jim to aspoň řekli – na takové pitomé, zastrčené planetě, kde museli dusat ve skafandrech, k tomu se zataženým hledím, protože tam byl odlišný lom světla a k odhadu vzdáleností a cílů potřebovali počítač v přílbě, a když ten selhal (což se stávalo pravidelně, ale někdo nahoře měl zřejmě výhodnou smlouvu s dodavatelem a stížnosti házel do koše), byli v háji, zakopávali o mikroskopické kamínky nebo vlastní nohy a lasery jim pálily za roh.

Měli to v ten moment odpískat, jenže velitele, který jel v tanku a rozhlížel se pomocí VR svého fungujícího počítače, popadl záchvat hrdinství. A tak tam zařvali. Skoro všichni, skoro bez opravdového boje. Atana měla kliku, protože narazila na magnetický plot, který jí čertvíjak nakopl ten zatracený komp. Dokud viděla normálně, střílela po všem, co nemělo pozemské identifikační znaky, načež z ní byla hrdinka, a živá k tomu. Velitel dorazil v tanku k ní v okamžiku, kdy její počítač zase selhal a ona se chystala vrátit k plotu pro další pecku. Bylo to před tovární halou a Atana měla nejasný

dojem, že hala hoří nebo co – v té divné atmosféře si nebyla jistá. Připadalo jí, že hoří i tank, ale pak se otevřel průlez a kdosi ji vtáhl dovnitř. Beztak to Vassil udělal jenom proto, aby ji mohl svléknout, chlípínek jeden.

Ztráty měl Vassil Goral šílené – o lidech nemluvě. Ale prošlo mu to. Atanu vyslyšeli několik dní, protože vzniklo „podezření ze zbabělosti“. Ne její, ale těch, co tam zahynuli. Nemohla to svinstvo snést a požádala o psychologa. Pak o dlouhou dovolenou. Dostala oboje. A klášter a... heslo.

* * *

Té noci, té poslední noci v klášteře, ji probudil; to Václav uměl, ale obvykle to nedělal. Nahodil vizuální spojení, rozhýbal její kameru – to byl husarský kousek, takhle na dálku; sama s tím muzeálním zařízením mívala potíže. Díval se, jak klopytá z postele a halí se do pláště, jak se jí dech před ústy a nosem mění v páru.

Kecla na tvrdou židli (polštářky zakázány). „Co je?“ broukla ospale.

Seděl v šerém kamrlíku, za ním viděla kontrolní panel se schématem bitvy. Vedle běžely záběry normální a infra kamerou. Okamžitě poznala, že jde o přízemní útok, akci v řídké atmosféře; vojáci v tancích a na nich, nízká letecká podpora, skákové rakety. Skafoandry ani technika nemají viditelné označení, čili je pouze na počítačích, jak vyhodnotí vysílaná hesla; jinak se přítel od nepřítele nepozná.

„A kurva!“ vydechla. Právě viděla sebevražedný útok. Tank – asi náš – se rozprskl, jen co k němu doběhla postavička v neidentifikovatelném skafandru. „To... oni?“

„Jo,“ řekl Václav ponuře. „Chovají se jako hmyz. Totálně jako kolektivní inteligence. Jedinec je postradatelný – a ví

to. “ Na rozdíl od nás, přečetla si z jeho podmračeného čela. My si to odmítáme připustit.

„Ale jsou to humanoidi.“

„Lidé,“ poopravil ji. „Naši jich pár chytili, ale nedají se vyslechnout. Umřou. Sami od sebe.“

„Nejsou to androidi? Naprogramovaní?“

„Ne. Pitvali je.“ Ušklíbl se. „Víš, co stojí bojový android? Člověk je levnější. A exové tuhle technologii nemají. Šušká se, že v nich našli implantáty, jenže s totální dominancí...“

V duchu se otřásla. Zahleděla se na panely za ním, kde zhasínaly zelené body a křivky a nahrazovaly je červené. Prohráváme! Soustředila se, Václav se také otočil k mapě. Připadalo jí, že velitel je blbec. Měl by svoje síly rozptýlit, ne se snažit jako beran tlačit jedním směrem, proč? Oni přece útočí odevšad, postupně přistávají a ođobávají nás ze stran a dělají do nás dírky, naše oddíly už jsou jako řeřeto...

„Kterej idiot...?“

„Vassil Goral,“ odpověděl Václav. Zvážněl, hrozně moc. „Chtěl jsem se rozloučit, víš. Visíme tady jako družice a je otázka času, kdy si najdou chvílku pro nás. Vassil odmítl zavolat posily, i když mu to všichni z jeho štábu radili.“ Obraz se zavlnil, vychýlil, rozpadl se. Vzápětí naskočil znovu. Václav se zvedal z podlahy, jeho židle odjela kdoví kam ze záběru kamery. „Něco do nás narazilo,“ komentoval situaci. „Slyšíš to?“ Ze vzdálenějších částí lodi se ozývaly výbuchy, zatím tlumené, ale zdálo se, že se blíží.

Za Václavovými zády se zahemžily důstojnické uniformy. Tři čtyři muži. Už si s ní nemohl povídat; teď potřebovali jeho málem nadpřirozené schopnosti kvůli prosté komunikaci s bojištěm tam dole. Nikdo si nevšiml jednoho zapnutého

počítače navíc. Bylo to zatraceně proti předpisům; vlastně by se to dalo hodnotit jako zrada, ale...

„Skapeme tady všichni,“ vyjádřil se jeden z důstojníků s podivným přízvukem – vybavila si, že takhle mluvili kluci ze sídel v Antarktidě. „Někdo by měl dát vědět ven. Mohli jsme to ustát. Kam to Vassil, kurva, míří?“

„Ke staré základně, schovat se,“ pravil trpce jiný, mladý zrzek. „Byl jsem tam na kontrole. Je funkční.“

„Zavolám posily,“ navrhl Václav. Vlastně jim do toho neměl co mluvit, ale bylo vidět, že o tom přemýšlejí.

„Ne,“ řekl konečně Antarktiďan. „Vassil... Plukovník... zablokoval spojení.“

„Obejdu to,“ sykl Václav stručně.

Místnost se otřásala. Všechno poskakovalo a obraz se křivil, Atana chvílemi nerozeznávala, co se děje. Panely se zobrazením bitvy zhasínaly jeden po druhém. Připadalo jí, že se zbylí dva důstojníci – dva odklusali organizovat obranu lodí – a Václav brodí po pás v kouři. Pak Václav zařval do třesku výbuchů a střelby a možná také hukotu plamenů: „Mám to!“

Postřehla, že má na uších starodávná sluchátka; robustní, jednoduché výtvořky předků odolávaly rafinovanému rušení i běžným poruchám, nebylo na nich skoro co pokazit. Chvíli poslouchal, načež ošklivě zaklel. „On tu frekvenci nezablokoval, on pořád vysílá,“ zakřičel. „Už je v krytu. Vykřikuje do vesmíru, že je naše loď zničena. Vojsko zničeno. Žádá... plošnou destrukci. Totální.“

„Ale dyť kecá! Naši ještě bojují!“ Antarktiďan měl tvář zkřivenou vztekem, na uších také sluchátka. „Nevzdali se! Chce na ně hodit anihilační bomby? Nemůžeš se dostat...“

„Ne, opakuje to pořád dokola na všech kanálech hlavního štábu,“ řekl Václav bezmocně. „Totální blokáda!“ Rozhodil rukama – to bylo poslední, co viděla. Tma. Křik. A ticho.

Na monitoru naskočil vzkaz. *Loučím se. Můžeš to zkusit někomu říct, ale půjde ti o krk. Sejdeme se... snad v pekle. Však tam budeme jako doma.* Zavřela oči a viděla před sebou jeho potměšilý úsměv. Písmena se zavlnila, pak zmizela.

Když se vybrečela, začala přemýšlet. Tuhle konverzaci někdo zachytí a dá vědět někomu vyššímu. Přijdou na mě. Jistě, věděla to, jen ji nenapadlo, že to bude tak brzy. Že nestačí ani chytit sbalený batoh a zdrhnout sklepem.

A proto teď pilotovala hříbek a zvažovala, kam ho posadit a kam se schovat. Pohyblivý úkryt. Spojení s reportéry – s těmi, co se nebojí. S těmi, kteří se ještě nedostali do spárů STELu a bláhově si myslí, že jich se to netýká. Že Světová ústava zaručuje... no to je fuk, co údajně zaručuje, když STEL kráčí vpřed, dusá těžkými tlapami a nese s sebou černý oblak stanného práva.

* * *

Raketoplán se nad ní objevil jako stín dravce. Skoro slyšela, jak si předem pomlaskává nad kořistí – nad ní. (Když se neohlásila, protože neznala identifikaci svého vrtulníku.) Okamžitě prudce klesla, ale hříbky měly omezené možnosti a ta velká potvora nad ní byla vylepšená vším, co pokrok dal a nač civilisté neměli. Letoun po ní chňapal síťovým polem, vzdorovala mu kývavým pohybem, který jí dodával setrvačnost houpačky – podruhé potřetí mu vyklouzla ze spárů, jenomže neměla křídla a mrňavé kormidlo bylo k ničemu, když šlo o rychlé manévrování. Musela zase klesnout, otřít se o špičky hor, až ji zastudilo na břicho ze všeho toho ledu.

Dravec za ní, nebál se ztratit výšku, i když jeho motory ohlušivě řvaly. V horní části monitoru viděla otevřený hangár – tlamu, která ji zhltně bez kousání.

Vyrazila prudce nahoru. S trochou štěstí by mu mohla urazit křídlo, než si rozmlátí vrtuli na cucky. Soukala se do postroje padáku; teď už byli zase až moc vysoko, ale když to vezme pár kilometrů volným pádem, třeba přežije. Skákala už v řídké atmosféře, než je pozemská... Sakra. Manévrovací schopnosti toho monstra byly úžasné; na okamžik zatoužila něco takového pilotovat. Ach jo, pro obyčejné maníky, kanónfutr jako ona, byly jen starší a zastaralé stroje... Ne, to ji teď netrápilo. Trápila ji tma hangáru, který ji elegantně pohltil a zavřel. Odhadla polohu podlahy a přistála měkce i v té temnotě. Seskočila, pro jistotu kotoulem – nohy se hodí nepolámané, tomu věřte – a hnala se tam, kde tušila stěnu. Nějaké vibrace; nestarala se, jak vlastně vnímá hmotu. Byla u stěny, skutečně cítila chvění, posouvala se a hledala výklenky, úkryty, potenciální stíny – až se rozsvítí, nechtěla být muškou k zaplácnutí.

Rozsvítilo se. Otevřely se dveře, jen kousek od ní. Dovnitř napochodoval celý oddíl. Jaká čest! Uviděli ji hned, krčila se jako vyoraná myš. Dva – a za nimi další dva – se vydali k ní a usmívali se. Divže neříkali něco jako Holčičko, neboj se! Ale chytili ji pod pažemi úplně vážně a sebrali jí zbraně. Nůž byl od krve a vysoký voják povytáhl obočí. Pár mužů prohledávalo hříbek. Zavřela oči. Zastřelí mě hned? K čemu soudy, tahle věc je nad slunce jasnější... Jakmile zavřela oči, zjistila, že jí došel adrenalin a nejspíš i cukr v krvi. Stáhni se, poradila si hlasem, který nebyl její. Možná Mistrův. Udělala to. Ochabla, ale ti dva ji nepustili, nechali ji jen tak viset na vlastních pažích jako přežralou malinu.

Pak s ní kdosi zatřásl. Byli jinde, v nějaké místnosti, před ní stáli dva kapitáni, jeden velel lodi, druhý vojákům. „Čtyři mrtví a jeden bez kalhot,“ řekl kapitán vojáků a kapitán lodi se uchechtl. A jo, ona je to ženská. „To ty? Někdo ti pomáhal? Nejsi android?“

„Je člověk,“ oznámila mu kapitánka. „Táhli jste ji sem detektorem, vzpomínáš?“

Zamračil se na ni, ale kývl. „Tak kde jsou ostatní?“

Atana se na něj podívala a zívla. Nemohla si pomoci. Byla unavená, hodně unavená. Co tohle, kruci, je za letadlo? Ale vlastně ji to ani nezajímalo. „Já sama,“ zamumlala. Nechala nohy, ať si dělají, co je jim libo. Podlomily se, zůstala zase viset na těch pažích – malinových větvičkách. Hráblo mi, usoudila spokojeně.

„Blbost!“ štěkl kapitán.

„STEL nemá pořádný výcvik,“ ozvala se kapitánka leda-
byle. „Psychopati. Lajdáci. Jestli je dobrá, mohla je zmáknout.“

Kapitán si povzdechl a zmáčkl klávesu, nakreslenou na šikmém průhledném pultíku. „Náboráře! Fofrem!“

„Jdu na můstek,“ pravila důstojně kapitánka a vrhla na zajatkyňi soucitný pohled. Náborář? Co to má být? Atana se marně snažila vydolovat v hlavě odpověď. Copak jsem byla mimo tak dlouho? Václav by to věděl... Najednou jí tekly slzy, seděla na židli a naproti ní náborář. Děsivý supí chlap, ale podával jí papírový kapesník a nebál se jejích rukou.

Jméno. Atana Karisová. Datum narození. Idenčíslo. Zařazení – civilní? Voják? Ano. Hodnost? Desátník průzkumu. Zdravotní dovolená. Sup má místo křídel obočí a teď ho zvedá, diví se... „Proč po tobě jde STEL?“

„Nevím.“

„Víš, sakra.“ To bylo upřímné. Měl dva metry a místo nosu zobák, byl cynik, ale možná ne nepřítel.

„Povídala jsem si s kámošem. Zprávy z boje.“

„Včera? Jak jsme dostali na Marsu na prdel?“

„Jo.“ Zjistila, že už jí slzy netečou, a zmuchlala kapesník. Prý to jde na průměr dvou milimetrů. Děsně eko, ne?

Zíral na ni. Pak si odsedl. „Nemluv o tom. Nic neříkej. Hele, mě to nezajímá. Kašlu na ty mrtvolky. Jenom... co to máš, kurva, za výcvik?“

„Měli jsme... Mistra.“ Ochraptěla. Nechtělo se jí o tomhle...

Sup se nepatrně odtáhl ještě o kousek. „Kdo vás vybíral?“

„On si nás vybral. Sám.“ Místnost se kymácela a židle se kymácela, jenom Sup zůstával na místě. Byla vzdálená ode všeho a jenom v koutku mysli uchovávala informaci, proč to dělá.

Náborář se zvedl a s ním i strop kabiny. „Vyspi se. Pak ti povím, o co jde.“

Vypadá to, že jsem zvládla pohovor, pomyslela si lhostejně, skulila se na podlahu a usnula. Nevěděla už, že ji zvedl na lehátko a přikryl dekou. Zakroutil hlavou, jak je lehká.

Pořád spala, když se raketoplán zastavil v satelitním vězení, nabral ještě dvacet dalších lidí, čímž splnil plán, a vyrazil k mateřské lodi, která ho polkla stejně snadno, jako předtím jeho hangár pohltit hříbek.

* * *

Docela pěknou krajinu, podobnou pozemské, jen trochu do červena – červené listy na keřích, narudlá tráva – kazil částečně povalený plot z ostnatého drátu a černé trosky v pozadí. Ještě se z nich kouřilo. Na kopečku, pod nímž se skrýval bunkr, sedělo několik špinavých mužů. Probírali situaci.

„Nemůžou nás už zarazit, je jich málo,“ tvrdil rozcuchaný mladík, který se v jednom kuse škrábal. Možná měl vši. Dost možná je měli všichni; před několika dny utekli z vězení – z díry pod třídnou – a od té doby střídavě prchali a bojovali a nikde na ně nečekala sprcha s teplou vodou. „Však jsi to četl na síti.“

„Všude se zbavují otrokářů,“ přisvědčil další, také hodně mladý, a mávl pěstí ve vzduchu. „Tahle planeta je naše, svobodná!“

„Mají zbraně a peníze. Koupí si vojáky,“ mínil škarohlídsky starší chlapík v důlní kombinéze. „Ještě nejásej!“

„Pokud se našim z hlavního města povedlo poslat zprávu na Zemi, snad nám pozemšťané pomůžou,“ řekl vážný muž s plnovousem, který volal po ostříhání nebo dezinfekci. „Když se k nim jako chceme přidat.“

Zdola, zpod hlíny a trávy, se ozvalo tlumené vyzvánění. Všichni se nahrnuli ke vchodu do bunkru a tlačili se dovnitř k počítači, který představoval jediné spojení s velitelstvím povstání. Z plochého monitoru na stěně si je obhlížel upravený tmavovlasý muž s nehybnou tváří.

„Posílám vám aktualizovanou mapu,“ oznámil. „Poslední pevnost padla. Otrokáři jsou mrtví a pohřbení.“

„Až na ty nejvyšší šéfy,“ ozval se hlas od vchodu a ke kameře nad monitorem se přiblížil člověk, který dosud nepromluvil – o něco méně špinavý než ostatní, protože mu nevadilo umývat se ve studené vodě lesního potoka. Dokonce bylo poznat, že má světlé vlasy a vousy.

Na zvětšené tváři na obrazovce se údiv nijak neprojevil, jen tón odpovědi naznačoval, že o takovéhle poznámky tady nikdo nestojí. „Pochopitelně. Kdyby se tu objevili jejich spojenci, budou vyjednávat. Jako o život... O život,“ zdůraznil.

„Co nového ze Země?“ zeptal se dychtivě vousáč.

„Nezájem. Nemáme jim co nabídnout.“

„Možná jim chybí bojová síla,“ uvažoval rozčuchaný mladík a druhý mládenec, skoro kluk, horlivě přisvědčil. „Bratranec měl tajné spojení na hlavní informační ústřednu. Země přece čelí invazi – teda tak to bylo, než nás poslali do dolů.“

Muž na monitoru to nekomentoval. „Přijďte do hlavního města. Tohle stanoviště zničte, jestli máte výbušniny, pokud ne, rozbijte počítač se vším všudy. Soustřeďujeme síly.“

„Kdo na nás útočí?“ zeptal se blondák, ale nedočkal se odpovědi. Ostatně ji ani nečekal.

„To máme jít pěšky?“ vyhrkl střapatý mladík.

„Nemáme k dispozici dopravní prostředky pro... Kolik vás tam je?“

„Dvě stovky z dolů, asi stovka z třídírny, pár lidí z údržby, prádelny, skladů... Taky od dopravy,“ vypočítával světlovlasý skeptik. Svou otázku nezopakoval. Času dost.

„Doprava?“ zareagoval muž z velitelství. „Máte auta?“

„Pár těžkých nákladáků možná zprovozníme. Většinu jich zničili hned na začátku povstání.“ Nedodal, že byl proti, protože tenhle vývoj předvídal.

„No tak si pospěšte. Kde vůbec všichni jsou?“

„Většinou opilí.“ Blondák se ušklíbl. „Otrokáři měli značné zásoby alkoholu.“

„Lidé!“ povzdechl si muž na monitoru. Blondák zamžikal a upřel na něj oči, které najednou jako by zezelenaly. Pak položil další otázku, zdánlivě nesmyslnou: „Nebudeš chtít město přejmenovat podle sebe?“

Nepřirozeně velká tvář před ním úplně znehybněla. „Gergorie? Ne, to by neznělo libozvučně.“

„A teď se usměj,“ doporučil mu blondfák. „Pokaždé, když uděláš vtíp, musíš se usmát. I když třeba nikdo kolem tebe nechápe, že to byl vtíp.“

„Díky za radu. Těším se na váš příchod.“ Tvář se zavlnila, spojení skončilo.

„Co to znamenalo?“ vyštěkl vousáč. „Ty jsi ho nasral, Arve!“

Arv potřásl hlavou, vlasy se mu zavlnily jako obilí, ale to pozemské, protože zdejší odrůdy jsou vesměs do červena. „Ne. Toho nerozhodí vůbec nic. Proto tady tomu taky velí.“

* * *

Instruktaž byla krátká. Všechny nahnali do hangáru, veškerou tu posbíranou směsku – desperáty, zločince už od pohledu, vrahy, slušňáky, kteří si jen otevřeli hubu, když ji měli držet, nebo něco napsali a podepsali, zloděje a zběhy, počítačové kejklíře. Ženské byly drsné, většinou vulgární typy, nebo do černa zoufalé (mámy bez dětí, vdovy?), cynické z neurvalých pozorností svých mužských společníků. Atana mezi nimi vypadala jako chovanka z penzionátu, drobná a nevinná.

„Jste pěkná sebranka,“ řekl jim Sup, když se jakž takž seřadili. „A nám je to fuk. Budete zabíjet stejnou verbež, jako jste vy. Tam dole je válka. Povstání. Vzpouora otroků. Posíláme vás na ně a za to vám odpouštíme hříchy.“

„Beztak tam zhebne,“ zavrčel kdosi v první řadě.

Sup se na něj zamračil. „To byla moje replika, vole.“

Všichni – skoro všichni – se zasmáli. Černý humor je taky humor, stejně jako černá barva je taky barva, napadlo Atanu. Mozek jí ještě pracoval trochu šejdrem. Běžný následek záměrně vyvolaného útlumu. To ji naučili. Buď křehká a neškodná, ale jen když sama chceš.

„Dostanete obojky, které vysílají znak místní vládnoucí korporace Techodu. Toho se nezbavíte, leda s hlavou.“ Teď se zasmáli důstojníci za Supem, nikomu jinému to nepřišlo humorné. „Takže vám radím, abyste zásadně stříleli jako první, oni se s vámi vybavovat nebudou.“

„Kde jsou zbraně?“ Výkřik ze zadních řad.

„Už je vykládají. Zásoby taky. Máte nákladáky na pásech, terén je tady neschůdný. Hlavní město je směrem na východ. Továrny, doly a sídla kolem nich jsou ale všude, takže neza-bloudíte, nepřítel najdete všude. Na loď se nevracejte. V žádném případě. Čekáme od vás...“

„...co největší škody,“ doplnil kapitán vojáků a vesele se zasmál.

* * *

K prvnímu střetnutí došlo asi za dvě hodiny. Sotva se stačili vzdálit od lodi, která tam dřepěla jako pomník a zdálo se, že svoji ohromnou hmotnost už jakživa neodpoutá od povrchu téhle planety. Nejspíš nahodila nějaké to maskování, pole zakřivující světlo nebo co, přemítala Atana. Zůstala tady jako stráž. Určitě dostává signály z obojků, a až všichni chcípnem, zapojí ty příšerně žravé stoupací motory a vzlétne jako kachna z hladiny. Aby si zaletěla pro další várku prokletých.

Neměla moc času na úvahy. Na obzoru se něco hýbalo. Rychle se k nim blížilo několik neohrabaných vozů. „To jsou diesely!“ vydechl kdosi, nejspíš fanda starožitných aut. „Úžasný!“

„Moc nežasni a spusť nabíjení!“ okřikl ho dlouhán, jemuž jako by rašily vousy po celé hlavě; původně byl dohola a teď už pár dní neměl přístup k holicím strojkům. Byl velký, a tak

si myslel, že bude velet. Proč ne, myslela si Atana, první volba je vždycky ten největší chlap, a beztak na tom houby záleží. Sjela rukou k boku, čistě pro jistotu; už měla nabito, puška přestala kvílet a spokojeně zavrčela. Tyhle věci dělala automaticky, jako by v sobě měla počítač.

Jejich nákladáky se rozjely, vedle nich klusali pěší, někteří se drželi co nejbliž vozidel. Taková blbost; velký cíl každý trefí. Sáhla si na obojek. Jak jsou na tom se zaměřováním, tíhle vzbouřenci? Odpověď dostala vzápětí. Jednomu z mužů v první řadě se rozprskla hlava. Učesat na melouna, řfkávali tomu. Takže zaměřovač a vysoká rychlost. To musí být náramná strojovna, tahle zbraň, tu zaručeně vezou na korbě, protože člověk by ji neunesl.

Další hlava na meloun. Přimhouřila oči a odhadla směr. „Ten nákladák vpředu!“ Vystartovala bojovou rychlostí, dohnala jeden z vlastních vozů a vyhoupla se do kabiny. Kdosi jí uvolnil místo nebo ho možná vyhodila, na jemnosti neměla čas. „Vyraž!“ houkla na řidiče. „A ty ho sejmi granátem!“ Pro větší důraz do střelce s těžkým granátometem dloubla.

Oba poslechli – když dala rozkaz, nedalo se neposlechnout. Střelec byl ale nemešlo, musela ho odstrčit, plýtvat municí. Nepřátelský vůz vybuchl a hořel zeleným ohněm. Neměla ponětí, čím to je, ale musel vézt nějakou nekalotu. Vzpomněla si na Mistra. To byl jeho výraz. Vzpomněla si, jak se s nimi loučil, když postupovali do další fáze výcviku. *Budou z vás chtít udělat někoho jiného. Něco jiného. Nedejte se. Nezapomeňte.* Jak by mohla zapomenout – a ne jen proto, že se s ním nakonec vyspala. Dalo jí práci svést ho, považoval to za nesprávné, a ostýchal se ještě i ve chvíli, kdy už fakticky podlehl jejímu nátlaku. Rozehříval se pomalu, jako

když se nabíjejí baterie té nejbáječnější, nejdokonalejší zbraně, kterou použijete jako poslední prostředek, když všechno ostatní selhalo. A pak si připadala opravdu těžce zasažená. Zdálo se jí, že už nikdy nebude chtít nikoho jiného, a hodně dlouho tomu věřila. Ať byla s kýmkoli, nebylo to ono. Až Václav... S Václavem se smála. Kamarád, milenec, bratr. S ním by mohla zapomenout, ale neměli čas.

Ani teď nebyl čas na sentimentální vzpomínky. Nepřítel už byl u nich. Skulila se z vozu. Ještě v kotrmelci začala střílet, aby si vyčistila prostor. Pak zjistila, že leží na břiše, zlomek vteřiny nato ji ohlušil výbuch a nad ní přeletěly žhavé kusy plechu a plastu. Jo, reflex zase zafungoval. Kousek od ní se v plné rychlosti srazily dva nákladáky. Jedním výstřelem ukončila utrpení hořícího člověka, který se potácel od místa havárie, ani nevěděla, ke které straně patřil.

Byli tak blízko, že se promíchali. Atana si hodila pušku na záda, vytáhla nůž. Propracovala se k jednomu z těch pseudo-historických vozů, zmocnila se ho – ti chlapi neměli ani výcvik, ani výdrž – a začala drtit nepřátele (kruci, jací nepřátelé, pitomá bojová terminologie! Tohle jsou chudáci jako my!) novou zbraní. Chvilku trvalo, než přišla na kloub řazení, ale o to byla nevypočitatelnější. Možná přejela i někoho z vlastních řad, ale komu na tom záleží, jsme mrtví tak či tak.

Potom všechno utichlo. Vlastně ne, v dálce vrčely motory. Pár vozů protivníka prostě ujelo. Nemají žádnou bojovou morálku, pomyslela si automaticky a znovu si připomněla, že to jsou civilové, kteří nechtějí nic než přežít. „Svinstvo,“ zavrčela a zastavila.

Do kabiny nakoukl dříve-holohlavý. „Ty jsi...“ začal, pak zakroutil hlavou, chybělo mu slovo.

„Voják,“ řekla za něj. „To jsem.“